

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਐਸ.ਕੇ.ਕਪੂਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.

ਸੁਰਜੀਤ ਕੁਮਾਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਰਾਜ ਕੁਮਾਰੀ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1963 ਦੇ FAQ (M) 108-D

ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ਼ ਐਕਟ (1955 ਦਾ 25)—ਧਾਰਾ 12(1) (ਸੀ)- ਯੋਖਾਧੜੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਹਿਮਤੀ— ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਾਹਰ ਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਲੜਕੀ ਦੀ ਅਸੁੱਧਤਾ— ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ—ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਯੋਖਾਧੜੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਸਹਿਮਤੀ - ਲੜਕੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਨਪਸ਼ਨਲ ਗੈਰ-ਪਵਿੱਤਰਤਾ - ਕੀ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ।

ਮੰਨ ਲਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪਤੀ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਲੜਕੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਅਸਲੀਲਤਾ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰੇ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣਾ ਕਿ ਲੜਕੀ ਚੰਗੀ ਹੈ ਜਾਂ ਸੁਨਹਿਰੀ ਜਾਂ ਨੇਕ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਤੀ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਬੇਚੈਨੀ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਯੋਖੇ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇੱਕ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਲੜਕੀ ਦੀ ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਵਿਆਹ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਪਤੀ ਨੂੰ ਅਣਜਾਣ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁਲਾਸਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਸਹਿਮਤੀ ਨੂੰ ਯੋਖਾਧੜੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਆਹ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਸਹਿਮਤੀ ' * ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਮਾਰੋਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਯੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਪੜਾਅ।

ਸ੍ਰੀ ਦੇਸ ਰਾਜ ਧਮੇਜਾ, ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ

ਅਪੀਲ ਮਿਤੀ 3 ਮਈ, 1963 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

ਸ਼੍ਰੀ ਏਚੈਕ ਐਥਨੀ ਅਤੇ ਓ. ਪੀ. ਸੋਨੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਏਆਰ ਵਿਗ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਕਪੂਰ, ਜੇ.-ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰੀ ਦੇ ਪਤੀ, ਸੁਰਜੀਤ ਕੁਮਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ, ਦੁਆਰਾ
ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ, 1955 ਦੀ ਧਾਰਾ 12(1)(e) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ
ਨਤੀਜਾ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਲੜਕੀ
ਕੁਮਾਰੀ ਸੀ, ਪਰ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ
ਗਰਭਵਤੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਗਰਭਪਾਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ,
ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ 'ਤੇ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਦੋ ਮੁੱਦੇ ਬਣਾਏ ਗਏ -

(1) ਵਿਆਹ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ?

(2) ਰਾਹਤ.

ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ 3 ਮਈ, 1963 ਦੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ (ਏ)
ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀਆਂ ਲਈ ਦੇਸ਼ੀ ਸੀ, ਅਤੇ
(ਅ) ਕਿਉਂਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਸੰਦੇਬਾਜ਼ੀ ਕੀਤੀ,
ਉਹ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਅਸੁੱਧਤਾ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸਨ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ
ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਧੋਖਾਧੜੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਵਿਆਹ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ
ਗਈ ਸੀ, ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤ ਪੀਡਬਲਯੂ 5 ਅਤੇ ਹੰਸ ਰਾਜ ਪੀ ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਗੋਕਲ ਸਿੰਘ, ਪੀ
ਡਬਲਯੂ 2 ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ। 6 ਅਕਤੂਬਰ 1960 ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨਾਨਕ ਚੰਦ, ਭੋਲਾ
ਨਾਥ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਘਰੋਂ ਆਏ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਤਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ

ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭੋਲਾ ਨਾਥ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਕਿਰਦਾਰ ਚੰਗਾ ਸੀ। ਜਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਕਥਿਤ ਦੇਸ਼ੀ ਭੋਲਾ ਨਾਥ ਨਾਲ ਨਜ਼ਾਇਜ਼ ਸਬੰਧ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਪਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਭੋਲਾ ਨਾਥ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਉਸਦੀ ਮਾਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੋਂ ਹੀ ਪਾਲਿਆ-ਪੋਸਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਿਰਫ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ। ਉਮਰ ਦੇ ਸਾਲ. ਹੰਸ ਰਾਜ, PW 1 ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਜੀਜਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਭੋਲਾ ਨਾਥ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਆਉਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, " ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਲੜਕੀ ਸੇਨੇ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੂਟ ਕਰੇਗੀ"। ਗੋਕਲ ਸਿੰਘ, ਪੀਡਬਲਯੂ 2 ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਭੋਲਾ ਨਾਥ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਬਾਰੇ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਲੜਕੀ ਨੇਕ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਸੀ। ਲੜਕੀ ਦੀ ਅਸਲੀਲਤਾ ਦੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਰਿਸਪਾਂਸ ਡੈਂਟ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 'ਪੀਬੀ', 'ਪੀਸੀ' ਅਤੇ 'ਪੀਡੀ' 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਅਧੀਨ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਪੱਤਰਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਤਿੰਨ ਗਵਾਹਾਂ, ਅਰਥਾਤ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ PW 5, ਹੰਸ ਰਾਜ, PW 1 ਅਤੇ ਗੋਕਲ ਸਿੰਘ, PW 2, ਦੇ ਸਬੂਤ ਤੋਂ ਜੋ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਸਨ ਕਿ ਲੜਕੀ ਚੰਗੀ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਲੜਕੀ ਦਾ ਇੱਕ ਅਸੁੱਧ ਕੈਰੀਅਰ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਭੋਲਾ ਨਾਥ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਸੀ। ਸ਼ਿਨਹੋਮਲ ਜਿਆਲਦਾਸ ਬਨਾਮ ਮੈਨੇਜਰ ਇਨਕੰਬਰਡ ਅਸਟੇਟ, ਸਿੰਘ (1), ਮਾਉਂਟ ਵਮਰਾਓ ਬੇਗਮ ਬਨਾਮ ਸ਼ੇਖ ਰਹਿਮਤ ਇਲਾਹੀ (2), ਅਤੇ ਥੰਗਾਚੀ ਨਚਿਆਲ ਬਨਾਮ ਅਹਿਮਦ ਹੁਸੈਨ ਮਲਮ ਜਾਰ (3) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 12 ਵਿੱਚ ਧੋਖਾਧੜੀ. ਉਕਤ ਐਕਟ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਐਕਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਕੇ ਸਿੱਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ , ਪਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਥਿਤੀਆਂ ਤੋਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ । ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12(1) (ਸੀ) ਵਿੱਚ ਧੋਖਾਧੜੀ ਇੰਨੀ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ

ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੁੜਮਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲੜਕੀ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਆਮ ਨਿਰੀਖਣ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਲੜਕੀ ਨੇ ਪਤੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਜਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੁਆਰਾ ਚੰਗੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਸੀ. ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12(1)(c) ਦਾ ਅਰਥ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ, ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਥ ਵਿਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲੜਕੀ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਅਸੁੱਧਤਾ ਬਾਰੇ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਵੀ ਸੀ। ਧਾਰਾ 12(1)(d) ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਆਹ ਤਾਂ ਹੀ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲੜਕੀ ਪਤੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਅਸੁੱਧਤਾ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਲੜਕੀ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਕਾਰਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਵਿਆਹ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਟੁੱਟਣ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੀ ਫਿਰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੜਕੀ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਬੇਚੈਨੀ ਬਾਰੇ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੀ? ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਜਵਾਬ 'ਨਹੀਂ' ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਪੁਰਾਣੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਸਿਰਫ਼ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲੇਗਾ ਕਿ ਵਿਆਹ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਦੇ ਲੜਕੀ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਤੋਂ, ਲੜਕੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਵਾਪਰੀ ਹਰ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗਲਤ ਜਾਂ ਟਾਲ-ਮਟੋਲ ਵਾਲਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਖ਼ਿਆਲ ਵਿਚ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਲੜਕੀ ਚੰਗੀ ਅਤੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਸੀ ਜਾਂ ਚੰਗੇ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਪਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਕਿ ਜੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਅਸੁੱਧ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਵਿਆਹ ਨੂੰ 'ਤਲਾਕ 'ਤੇ ਰੈਟੀਗਨ' (ਦੂਜਾ ਐਡੀਸ਼ਨ), ਪੰਨਾ 308 ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ-

"ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਚਰਿੱਤਰ, ਆਦਤਾਂ, ਸੁਭਾਅ, ਵੱਕਾਰ, ਸਰੀਰਕ ਸਿਹਤ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਜਾਂ ਨੁਕਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ * ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਛੁਪਾਉਣਾ ਜਾਂ ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ

ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਾਜ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਣੂ ਅਤੇ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਬੋਝ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਤੋਂ ਘਿਣਾਉਣੀ ਅਤੇ ਲਾਇਲਾਜ ਜਿਨਸੀ ਬਿਮਾਰੀ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਵਾਰੰਟੀ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਧੋਖਾਧੜੀ ਵਜੋਂ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਬਿਮਾਰੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਪਤਾ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਤੁਰੰਤ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇੱਕ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪਤੀ ਨੂੰ ਅਣਜਾਣ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪਤਨੀ ਦੀ ਅਸੁੱਧਤਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਗੁਣ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਸਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਆਹ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸ਼ਰਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਅਨੈਤਿਕਤਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਪਤਨੀ ਬਣਨ ਜਾਂ ਔਲਾਦ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਬਿਆਨਬਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਤਰਕ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਠੇਸ ਨੀਤੀ।

ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਅਸੁੱਧਤਾ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਸੀ। ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਦੁਆਰਾ ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਗਰਭ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣਾ ਪਤੀ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਵੱਖਰੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਯਮ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ T ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਉਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹਾਲਾਤ ਵੱਖੇ-ਵੱਖਰੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ, ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਹੀ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ

ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਤੀਤ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪਤੀ ਆਪਣੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਅਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਇਹ ਮੁੱਲ ਜੋੜਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਆਹ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਾਂ ਲੜਕੀ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕੀ ਹੈ ? ਇਹ ਤਾਂ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਲੜਕੀ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਉਸ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਬੇਚੈਨੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸਨ , ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗੁੰਮਰਾਹ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖੁੰਝਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਰਿਲਾਇੰਸ *ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਿਜ ਬਲਬ* (4) ਵਿਚ ਪੰਡਿਤ, ਜੇ. ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ , ਜਿੱਥੇ ਅਨਾਥ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਾਥ ਦੇ ਬਨਾਮ *ਐੱਸ.ਐੱਮ. ਲੱਜਬਤੀ ਦੇਵੀ* (5), ਪੰਡਿਤ, ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਹਿਮਤੀ ਜਦੋਂ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਸੰਗਠਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਸਹਿਮਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਵਿਆਹ ਦੀ, ਜੋ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਦੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਵਿਆਹ ਮਹਿਜ਼ ਸਿਵਲ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਧਾਰਾ 12(1)(c) ਦੀ ਸਾਧਾਰਨ ਰੀਡਿੰਗ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪਹਿਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਵੀ ਸਹਿਮਤੀ ਲੈਣ ਲਈ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਆਹ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਸਹਿਮਤੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਧੋਖਾਧੜੀ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ 'ਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕ ਚੁਣੌਤੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ । ਦੂਜੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਸ 'ਤੇ ਖੋਜ ਦਰਜ ਕਰਨਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ।

ਫਿਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵਿਭਚਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਤਲਾਕ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ

ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਕੀ ਹਾਲਾਤ ਵਿਚ ਰਿਜ਼ਰਵ ਪੈਂਡੈਂਟ ਨੂੰ 'ਵਿਭਚਾਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ' ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਦੂਸਰਾ ਪੱਖ ਮੁਆਫੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਜੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮਿਸਟਰ ਫਰੈਂਕ ਐਂਥਨੀ ,. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸਿੱਖੇ , ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਪੈਰਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਧਿਰਾਂ ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨਗੀਆਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

Disclaimer:

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Surinder Kumar